

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 12.

V četrtek 18. sušca 1852.

Tečaj 7.

V e n e c

na grob sestre Franciške Puhar, spostovane pevke na cerkvenim kora krajnskiga mesta. Umerla 3. sušca 1852.

Nebeški ženin te priserčno ljubil,
Te čisto si nevesto je odbral,
Za tvoje nježno dviško serce snubil,
In zgođej ti nevestni venci podal!
Oj draga cvetka, oj sestrice mila,
Preljubezniva naša Francika!
Za zmiraj si se oh! od nas ločila,
Za večno glas iz sladkih ust neha.

Skoz trinajst let prepévala si slavo
Bogu nebes, ti dragi slavčik moj!
S plamečih pers se k Njemu je v višavo
Glas petja dvigal čeverstogibčni tvoj.
Pogreša Krajncov te pobožna množca,
Molitvi njih perut dajala si,
Pogreša z brati, sestram' mat' ubožca,
Pekoče, oh! jih tvoja zguba skli!

Zdaj blede perstki delavno ročice
Oklenejo Boga Zveličarja;
Zastonj, zastonj se bogomilo lice
Iz večnosti nazaj še nam smehlja. —
Že glas doni: — „Vzem' zemlja, kar je tvoje,
Naj vzame Kristus to, kar Njemu gre;
Telo je iz zemlje — duh Mu slavo pōje,
Ki iz Nič ga v čudno luč poklical je.“

Čuj! svetih zdaj duhov z nebes veršenje,
Deviških trum, ki pridejo po njó,
Glasi se rajnce glas kot razodenje,
Nebeški mir se zlije na zemljo;
Potihne vse, vsak serce biti čuje,
Sprelep akord nad grobam zadoni,
Se s svetovnetih pers tolažno snuje,
Harmoniški soglas serce topí:

„Vém! moj Zveličar živi, de dan posledni,
De sodni dan iz groba vstala bom,
In de v životu, ko je bil popredni,
Ugledam Ga, k' odpre se grôba dom.
To upanje globôk' mi v persih klije!“ —
Utihni! grenka zdaj britkost serca,
Ubikni duh, ki se v britkostih vije!
Zdaj z Bogam serčik! z Bogam sestrice!
Janez Puhar, Grajski kaplan.

Iz pastirskiga lista prečastitiga Lavantinskiga Škofa.

Kdo nas, preljubi Moji, ni slišal ali bral ve-
like nesreče, toliko strašnih rev in težav preteklo

leto po sveti, de jih vse svoje žive dni in ob dnevih
naših očetov še čuli nismo! Kar ni deževje zalilo,
je po mnogih krajih toča pobila; kar je toči ostalo,
je slana vzela; kar ni slana vkončala, so po doli-
nah strašne povodne pobrale; in kamor niso vode
dosegle, je po planinah prehiter sneg zavalil. Naj
lepši travnike in poljane so plohe oderle; cele hrame
in hleve so dereči valovi odnesli; veliko ljudi in
živine je potonilo; in veliko jezer naših bratov in
sester po sveti nima kaj jesti, nima kaj usjati; tudi
posledni prevžitek ubogih, ljubi krompir, je večidel
gnil. Slaba letina je po veliko krajih bila, huda
lakota stiska ljudi, in de med nami hujših bolezen
in veči morije ni, je božje roke posebna dobrotá,
ki ljudem ljubo zdravje ohrani, če ravno po nekte-
rih krajih hudo stradajo. Kaj vendar hoče vse to
biti? Kaj nam toliko rev in nadlog po svetu veli?
Jeli stari Bog, naš ljubi Oče, višej ne živi?
Ali nas je pozabil? Stari Bog še živi, naš ljubi
Oče vedno za nas skerbi, in nas ravno po tih
velikih nadlogah k sebi kliče, kateri smo le prepo-
gosto v dobrih letih Njega pozabili. „Preober-
nite se k meni iz vsega svojiga serca s
postam, jokam in obžalovanjem, veli gospod
Bog po svojim preroku Joelu, spreobrnite se
k Gospodu, svojimu Bogu, kateri je dobrot-
ljiv in milostiv, poterpežljiv in velikiga
usmiljenja. Kdo vé, če se zopet k nam ne
oberne in nam svoj blagoslov (žegen) po-
deli.“ In Gospod Bog bo odgovoril in svojimu
ljudstvu djal: „Glejte, jaz vam hočem poslati
zita in vina, de bote zadosti imeli. Napol-
nili bote skedne s sternenim in polnc vina
bodo vaše kleti. Vživali bote do sitiga in
hvalili ime Gospoda, svojiga Boga, ki nam
je čudo dobriga storil.“ To nam dobri Bog
obeta, ako se popolnoma k njemu oberremo; in kar
on obljubi, zvesto dopolni, vzeme in se obilneje da,
vdari, pa zopet ozdravi, kakor je za človeka po-
treba in prav.

Se hočemo iz vsega serca obrniti k Gospodu,
svojimu Bogu, ste nam potrebni sosedno dve reči:
Svoje hudobne počutke zatreti, in prema-
gati svoje pregrešno poželenje, svojo
vest očistiti in se popolnoma z Bogom
spraviti. Perva stopinja se zgodi s svetim po-
stam in pobožnim premišljevanjem, druga stopinja
se stori s čisto spovedjo in vrednim svetim obha-
jilam. K temu nas sveta mati katoliška cerkev k
svetimu postnemu času opomina, k temu nas ona
vabi in kliče za sveto veliko noč, naj bi poster-
gali star kvas pregrehe iz svojih sere, in
bili novo testo pravičniga življenja, naj

bi obhajali prihodno veliko noč ne v starim kvasu hudobije in malopridnosti, marveč v presnim kruhu čistosti in resnice, kakor sveti Pavl uči.

Tudi jaz vam pišem, Vaš dohovski oče, svojim ljubim otročičem, svojim ovčicam visi pastir, ter vam v imenu matere katoliške cerkve svet post za to leto 1852 oznanim, da se bote vedili prav in zvesto postiti, kakor je pravovernih katoliških kristjanov sveta dolžnost.

(Sledě dnevi, ob katerih se imajo verni postiti in mesnih jedi zderžati.)

De bo pa naš post Bogu prijeten in nam v izveličanje, se postimo v duhu pokore in v žalosti čez svoje grehe. Naj se posti oko nesramnih pogledov — uho ne poslušaj zapeljivih marnov — jezik ne govori pregrešnih reči; naj se posti serce pregrešnih želja naše noge in roke vsake grešne priložnosti. „Nič bi nam ne pomagalo se postiti, zraven pa grešiti,“ pravi sveti Avgustin.

Kedar pa vidimo gerde ljudi ob postnih dneh meso jesti, in čujemo malopridne kristjane cerkvene zapovedi prevzetno zaničevati, ne pohujšajmo se, temuč se spomnimo besede Kristusove, ki pravi: „Kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni grešnik.“

(Dalje sledi.)

Ktere bukke brati je nar boljši?

Bukke, ktere so vsi svetniki božji noč in dan preberali, in se iz njih keršanske modrosti in svetiga življenja učili, — bukke, ktere tudi jaz vam, ljubi braveci! perporočim, de jih vsaki dan enkrat ali tudi večkrat v roke vzamete in pridno berete, ali mi veste povedati, ktere so? Morebiti mi bote odgovorili: sveto pismo; jaz vam pa rečem, de ne. Svetiga pisma ne zamorejo vsi brati, še manj pa vsi njegovih globokih skrivnost razumeti; bukke pa, ktere jaz mislim, zamorejo vsi brati, tudi tisti, kteri nobene čerke ne poznajo, in jih tudi vsi brez razločka razumeti; ali mi zamorete zdaj povedati, ktere bukke jaz mislim? Te bukke, ktere vam jaz danes perporočim in jih kakor nar boljši zmed vsih bukev na svetu pohvalim, so pisane s presveto rešujo kervjo Sina božjiga in pravi se jim terpljenje Kristusovo; učenik, kteri jih vsakimurazumljivo razlaga, je Kristus na križu sam. Branje teh bukev že pobožni Lavrenci Skupuli vse serčno perporočarekoč: „Terpeči Zveličar je tista knjiga, ktero ti jaz v branje perporočim, in iz ktere zamoreš jedro vsih čednost perdobiti. On je knjiga življenja, ktera ne le kar pamet z besedami razsvetluje, ampak tudi z živimi zgledi voljo podžiga. Svet je poln knjig; pa kar ena se ne najde, ktera bi umetnijo, vse čednosti perdobiti, tako popolnoma učila, kakor edino premišljevanje terpečiga Zveličarja.“ In zares ni je čednosti zmisliti, ktera bi v bukvah Kristusoviga terpljenja ne bila z živimi barvami popisana. Se hočeš učiti ponižnosti, poglej na sveti križ. Na njim visi Sin božji, od svojiga ljudstva zasmehovan in zapljuvan, perstet med razbojnike. Se hočeš učiti pokorsine, poglej na sveti križ. Na njim visi Tisti, od kteriga sv. apostel Pavl piše, de je pokorin bil noter do smerti in sicer do smerti na križu. Se hočeš učiti poterpežljivosti in v danosti v voljo božjo, poglej na sveti križ.

Na njim visi Tisti, kteri je molil: „Oče, ne moja, ampak Tvoja volja naj se zgodi.“ Se hočeš učiti krotkosti in pohlevnosti, poglej na sveti križ. Na njim visi Tisti, kteriga je že prerok Jezaia tako lepo popisal rekoč: „Darovan je bil, pa svojih ust ni odperl; kakor ovčica bo na morišče pehan, in kakor jagnje bo omolknil pred tistim, ki ga striže in svojih ust ne bo odperl.“ In kakor sv. apostel Peter dostavi: „Ko so ga kleli, ni krel, in ko je terpel, ni protil, ampak se je (voljno) zročil tistimu, ki ga je po krivici sodil. Naše grehe je nosil na svojim životu na svetim križu, de bi tudi mi grehu odmerli in pravici živeli, skoz kteriga rane smo ozdravljeni.“ Se hočeš učiti spokornosti, poglej na sv. križ. Na njim visi nedolžno Jagnje, ktero grehe sveta odjemlje. Se hočeš učiti ljubezni, poglej na sveti križ. Na njim visi Tisti, kteri je govoril: „Veči ljubezni nobeden nima, kakor ako življenje da za svoje prijatelje.“ In zopet: „Oče! odpusti jim; ne vejo, kaj delajo.“ Se hočeš učiti stanovitnosti, poglej na sveti križ. Na njim visi Tisti, kteri je umirajoč govoril: „Dopolnjeno je.“ Zares; ni ga zgovornišiga pridgarja, kakor je molčeči Kristus na križu, in ni je lepši pridige, kakor je pridiga popisana v bukvah terpijenja Kristusoviga. Zato se ne bomo več čudili, de so vsi svetniki božji te bukke noč in dan preberali, in iz njih vso svojo modrost in krepost zajemali. Pač lepe so besede sv. Bernarda, ki pravi: „To je moja vikši učenost, Jezusa vediti in sicer križaniga. To premišljevat, imenujem modrost; v to stavim popolnost čednosti, obilnost učenosti, bogastvo zveličanja, zaklad zaslužnja. To me povzdigne v nesreči, in me stori zmerniga v sreči; na potu življenja med prijatli in sovražniki je to moja nar boljši tovaršija.“ Enkrat je sv. Tomaž Akvinski svetiga Bonaventura obiskal in prašal, iz kterih bukev on toliko učenost in sladkost svojih spisov zajema? Sv. Bonaventura mu je odgovoril, na britko martro kazaje: „To so moje bukke: Kristus na križu je moj učenik.“ Eden zmed svetnikov, kteri so bili branja teh bukev posebni prijatli, je bil tudi sv. Janez Križanski. Njegovo edino veselje in njegova nar slajši hrana je bila, cele noči klečati pred britko martro in v premišljevanju presvetih ran Kristusovih grenke solze pretakati. To premišljevanje je v njem toliko ljubezin do terpljenja vnelo, de je dveh reči neprenehama Boga prosil; prvič, veliko zavolj Njega delati in terpeti, in drugič, od vsih ljudi zaveržen in zaničevan živeti in umreti. Obojna prošnja mu je bila dopolnjena; pa akoravno njegovo celo življenje družiga ni bilo kakor nepretergana versta zaničevanja, kriviga obdolževanja, preganjanja in terpljenja, vonder Kristusu, ko se mu je enkrat perkazal in ga prašal, kakošno plačilo za toliko dela in terpljenja od njega hoče, družiga ni vedil odgovoriti, kakor tole: „Nič družiga nočem, kakor zavolj Tebe terpeti in zaničevan biti.“ In resnično je: ako hočemo, de nam terpljenje ne bo le kar lahko, ampak celo sladko in prijetno, ni boljšiga, kakor Kristusovo terpljenje premišljevat; kakor je to že sv. papež Gregor Veliki učil, rekoč: „Nič ni tako težkiga, kar bi voljno ne prenesli, ako Kristusovo terpljenje premišljujemo.“ In ako želimo na duši ozdraveti in z Bogom se spraviti, zopet ni nič boljšiga, kakor svoje oči neprenehama na britko martro obračati po nauku sv. Bernarda, ki pravi

„Nič boljšiga ni, rane vesti ozdraviti in dušo očistiti, kakor neprenehama Kristusove rane premišljevat.“

Berimo tedaj radi in pogosto, zlasti ta sveti postni čas, v bukvah terpljenja Kristusoviga in jih pobožno preberajmo noč in dan. Zdaj pa perstopite semkej vse pobožne duše, in poklekimo pred križaniga Zveličarja, in per tem prežalostnim pogledu s svetim Bernardom k nebeskemu Očetu zdihujmo: „O Gospod, sveti Oče! ozri se s svojiga svetiša in z visokiga nebeskiga prebivališa, in poglej na presveto daritvo, ktero ti daruje naš vikši Duhoven, sveto Dete Tvoje, gospod Jezus, za grehe svojih bratov, in daj se potolažiti nad velikostjo naše hudobije. Oče! spoznaj oblačilo svojiga sina Jožefa. Oh! nar hujsi zverina ga je požerla in v svoji divjosti njegovo oblačilo poteptala: na peterih krajih ga je strašno raztergala!“ Zdaj se še pa k Jezusu na križu obrnimo in ga s sv. Anzelmom pozdravimo rekoč: „Kaj si storilo, o nar slajši Dete! de boš tako sojeno? Kaj si zadolžil, o preljubeznjivi Mladenič! de tako zaničljivo s teboj ravnajo? Ktera je Tvoja hudobija? ktera Tvoja pregreha? kakšin vzrok smerti? O jaz sim vzrok Tvojih bolečin, jaz sim kriv tvoje smerti!“ O Jezus, bodi nam milostljiv! Amen. K—.

Pogled na protestante.

Nič ni navadnisiga iz ust protestantov slišati, kakor farizejsko bahanje „de Boga v duhu in resnici molijo,“ in de jim ni potreba ceremonij in cerkvenih oprav, kakor jih katoliški kristjani imajo. — Kolika laž je to njih bahanje, pokaže pogled na Saksonsko, to središče protestanske krive vere, kjer je Martin Luter sam živel in svojo ljuljko sijal. Vestfalski list pravi: V večjih saksonskih mestih se nedelja še samo na tem loči od drugih dni v tednu, de se ob devetih dopoldne in ob eni popoldne zvoni. Sicer pa hodijo delavci na polje, rokodelci s svojo opravo po cestah na delo, dimniki v fabrikah se kadijo ravno tako, kakor ob delavnikih. Gorje je katoliškim otrokam, ako pridejo k protestanskim mojstram rokodelstva učiti se ali v fabrikah delati. Večidel ne slišijo v tacih hišah nič od Boga: gospodinja že kriči, ako katoliški posel vsak teden enkrat v cerkev gre, ker že toži čez potrato časa. Iz fabrik pa pridejo komaj na 3 mesce otroci enkrat v cerkev; pozabljeno je vse, kar so se doma in v šoli naučili; zdaj znajo le prav kleti kakor neverniki, in tudi nič boljši ne živeti.

De bi protestanti svoje zmote bolj na noge spravili in jih tudi v katoliške dežele raztrosili, so se veličiga serpana 1851 v Elberfeldu njih nar bolj glasoviti oznanovavci: Harles, Snetlage, Gruen-eisen i. t. d. sošli, pogovoriti se, kako bi se to do-versiti dalo. Gustav-Adolfova družba je izrekla, de zdaj se da nar več v Avstrii storiti. Ali je to res, bi se smelo dvomiti. Dozdaj se ve le od dveh tempelnov v Avstrii, ktere zidati je imenovana družba perpomogla: v Kadanju (Kaaden) na Českim in v Ljubljani *). — Posebno gibanje kažejo protestanti v Niskozemlji (Holandii) v zatiranje katoliške vere. Napravili so tam 4 družbe, katerih

predsednik je poslanec van Dam van Ysselt. Svoj namen išejo te družbe doseči, de 1) uboge otroke zastonj v odrejo jemljejo. Se ve, de se take sirote le v fanatiškim protestantizmu redijo. 2) De katoličanam, ki so ali po nemarnosti ali po nedolžnim svoje premoženje zgubili, obilno pomoč ponujajo, to de s to pogojo, de katoliško vero zatajč. V ta namen nabirajo denarje per svojcih. 3) De v sredi katoličanov zemljiša kupujejo in jih protestanskim naselnikom prepušajo; — de v takih krajih fabrike postavljajo in le protestanske rokodelce vanje jemljejo. Ali, hvala Bogu, katoliški Holandezi se še zmiraj svoje vere zvesto deržijo. Oni ne poslušajo sladkih besedi zapeljivca, in ne berejo protestanskih bukev in zabavlic, kakor se to po Nemčii godi. Ravno tako skerbni so zastran listov in dnevnikov. Skorej v nobeni katoliški hiši, še v katoliških gostivnicah se ne najde protestanski časnik. (V naših gostivnicah pa skorej ni katoliškiga časnika v nemškem jeziku!) Za male in visoke šole so oni silno veliko storili. V malih šolah se šolski bratje in sestre vedno bolj pogosto vpe-ljujejo. — Ni ga najti v Holandii katoličana, de bi se bil od še tako velikiga števila denarjev preslepiti dal, de bi bil k protestantom prestopil. Nasproti so pa zlo pogostne spreobrnjenja dosluženi-h vradnikov, ki so v katoliških krajih službe do-bili, de bi tam protestantizem podpirali. Ravno jeseni p. l. je protestanski vradnik svoji 20 let stari hčeri rad dovolil, v katoliško cerkev stopiti, in je še z veseljem veliko plačal, de je bila v kloster vzeta. Posebno se spreobračajo pogostama v se-vernim Brabantu kmetje, ki so jih imenovane pro-testanske družbe tje naselile. Kadar le toliko per-gospodarijo, de tim družbam zamorejo verniti, kar jim prodano posestvo velja, že stopijo v katoliško cerkev. Se ve, de te družbe le takim možem kupljene posestva dajejo, ki se jim v protestantizmu dovolj uterjeni zdijo in katoliško vero na vso moč čertijo. Ali vseljeni med katoličane vidijo, de ti njih sosede niso tako robati in nevedni, ne tako praznoverni in razujzdani, kakor so jih jim pastorji popisovali; ampak de so oni prave mladike, ki se deržijo vinske terte — Jezusa Kristusa, in od nje-ga življenje imajo, protestanti pa so suhe mladike brez soka, ker sta jih Luter in Kalvin odlomila od debla sv. katoliške cerkve, ktera je sama „steber in trdnost resnice.“ (1. Tim. 3, 15). Kmalo začnejo hoditi v katoliške farne cerkve, popustijo svoje dozdanje presoje, — in se spreobernejo.

Ogled po Slovenskim.

* Blaga gospa Franciška baroninja Aibel-burgova je v Terziču, Radolci in Kranju čez 100 goldinarjev za Tratarsko pogorelo cerkev per mnogih gospodih in gospeh nabrala. — Živiga kersanskiga duha mora pač tisti biti, kteri, hišo božjo olepsati, ne samo s svojim premoženjem pripomore, ampak tudi svoje brate in sestre v Kristusu napravi, svojo vero v djanju po-kazati!

Ljubljana. „Presse“ od 13. t. m. pové, de je Gustav Steinacker luteranski pastor v Terstu, od službe odstavljen. Perpisuje se mu, de je po sorodni-kih svoje žene v bližnji zvezi s prekucijsko stranijo na Ogerskim, de je v nekdanji rongeanski list „Urchristen-thum“ v Gradcu, kjer se je ne le katoliška vera, am-pak vse, kar je kersanskiga sploh, satan-ko zaničevalo, spise dajal, in se tudi prekucij gračanskih nevercev

*) Tudi severna Amerika je protestantom v Ljubljani 1600 gold. poslala, kar smo iz verjetnih ust slišali.

vdeležil. Neverski duh (Freigeistiger Vortrag), ki ga je v svojih naukih od razodetih resnic kazal, se je še Kalvincam v Terstu prehud zdel; zato ne pustijo več, de bi njih otroke, kakor dozdej, še zanaprej zunaj kalvinskiga tudi luteranski pastor učil. — Ta Steinacker je hodil že več let Ljubljanskim protestantom v Virantovo hišo pridigati, se je glasil v Ljubljani 6. prosenca t. l. per slovesnim začetju duhovniga opravila v novim tempeljnu, in njegova podoba se je v spodtikljej množih tukaj na prodaj nastavljala z besedami sv. Pavla (2. Kor. 3. 17.) kakor de bi „prostost.“ od ktere tukaj sv. apostel piše, človeku pustila, delati z razodetimi resnicami sv. vere, kar koli se mu poljubi. Uradno preiskovanje bo pokazalo, če je Steinacker kriv ali nedolžin!!

Zastran društva sv. Hermagora. — Častito odborstvo bratovšine sv. Hermagora piše, de število družnikov veselo rase; dozdej se jih šteje zapisanih 308. Res lepa reč! Ob enim mi je poslanih 54 vpisnih listov za častite deležnike na Krajskim. Naj tedaj tisti, ki so se poprej ko pred enim mescem dali vpisati, o priložnosti po svoje vpisninske liste pošljejo. Na eni strani lista je podoba svetiga Hermagora in Fortunata, na eni pa vpisanje častitiga deležnika.

L. Jeran.

Razgled po kersanskim svetu.

Ogersko. V hvalno in izveršno vredovani list „Kat. neplap“ piše neki goreč vernik mesca prosenca iz Vajda-Hunjada naslednjo veselico: „Hvaljen bodi Jezus Kristus! Ta veličanski pozdrav vselej nar občutljivši ginjen, s priserčnim veseljem oglašujem. Vender pa tega svetiga imena nisim nikoli v sladkejšim veselju oznanoval, kakor ravno v dan Jezusoviga imena, ko se je v Vajda-Hunjadski katoliški cerkvi na enkrat sedem kalvinske vere spoznovavcov svojim verskim zmotam odpovedalo, in so vse resnice Jezusoviga Božjiga nauka iz polniga prepričanja sprejeli.“

„Te osebe, zmed kterih je eden 51, drugi pa 50, 41, 40, 25, 14 in 12 let stari, so po štirimesečnim pridnim podučevanju, z Božjo sveto gnado razsvitljeni, čisto spoznali, de račun kakor nad vesoljnim nezmerim svetom en sam Bog gospoduje, in kakor je le tá edini večni Bog le eniga samiga Odrešenika Jezusa Kristusa poslal svet odrešiti: ravno tako je ta edini Odrešenik Jezus Kristus po svoji božji modrosti in svetosti le eno edino véro in eno edino mater sveto cerkev postavil; de ta po Jezusu postavljena edina vera in mati sveta cerkev pa ni druga, kakor ravno sama katoliška vera in mati sv. cerkev; ker med vsimi družimi verami in cerkvami, ki kersansko imé imajo, le sama ta od ravno tistiga ediniga Jezusa svoj začetik ima, in v ravno tistim (Jezusovim) času začeta, že nad osemnajst sto let, vkljub vsim krivovercem in preganjanjem še zmiraj živi, in kakor na terdi skali počivajoče poslopje Božje do dne današnjiga v svoji celi neomadežani čistosti nepremakljivo terdno stoji. Po tem znotranjim čistim prepričanju so bili med vernike edinozveličavne, apostolske, vesoljne matere cerkve slovesno sprejeti.“

Ko so bili novi verniki opomnjeni: de naj posihmal ne bodo zadovoljni samo s kersanskim katoliškim imenom, temuč de naj si iz globočine svoje duše zmiraj prizadevajo, de bodo s spolnovanjem vsakoršnih dobrih del pravi kersanski katolici; je starejši zmed njih z naslednjim velikoserčnim odgovorom pričujoče prehitel: „Jest se v 51letni storosti nisim za to svoji

dozdej nasledovani zmóteni véri odpovedal, de bi posihmal slab katoličan bil; ampak za to, de v sercu in duši ves obnovljen, v vsim svojim djanji po svoji zmožnosti zamorem biti zmed nar boljših katolicanov.“ Ta presupljivi odgovor njegoviga visokiga uma je tudi nam serca nar občutljivši skoz in skoz presunil, in hvalili smo nebeškiga Očeta, de je Jezusovo sveto ime tako povelical. — Iz tega se vnovič očitno vidi, kdo de prestopi v katoliško Cerkev? Ne pléve, ne smét in odpadek, ne taki, kteri išejo pribižalša vsih pregréh in potuho za vse nagnusnosti; ampak taki, ki resnice išejo, ki želé pošteno živeti, in se s poštenim in kersanskim življenjem zveličati.

* Ravno tako veselo je, kar se iz „Nagybarata“ v Gjurski županii v ravno ta list piše. Tukej je na Svečnico prestopil v katoliško Cerkev Mihael Sabó, 35 let star, ki je bil popred krivoveric helveškiga spoznanja. Per tem je to posebno čudo, de je še pred lučjo svete vere bil luč oči zadobil. Ko je bil namreč oslépel, pribeži v serčni žalosti k Marii Materi Božji in jo prosi brambe in pomoči; in glej! kako nezapopadljive, dobrotljive in obilno napolnjene s tolažilam so pota previdnosti Božje! doségl je svitlobo oči. Od tistiga časa močnimu in vednimu navdajanju svoje duše ni mogel več zoperstati, in je prosil, ga v katoliško Cerkev sprejéti, v kteri se Materi Božji spodobna čast skazuje; ne pa kakor per luteranih, ki Mater Božjo bogokletno obrekujejo, kakor de bi ne bila čista devica, ali kakor de bi Jezus ne bil njen edini sin, kjer se On po jutrodeželski šegi „pervorojeni“ v sv. pismu imenuje. Sam peklenski jih uči sveto pismo tako prevračati.

Ogersko. Ni dolgo, kar sté se dve celi soseski, Veliki-Tikvan in Kakova, kjer 6000 duš prebiva, z duhovnimi pastirji vred razkolništvu odpovedale in v sveto rimsko-katoliško cerkev vernile. Perčakujejo, de bo veliko družih sosesk ravno to storilo. Gospod Franc Hoffmann je njih apostel. — Smemo upati, de je to lep sad bratovšine ss. Cirila in Metoda.

Galicia. V Budavi je judovska družina s peterimi osebami v katoliško Cerkev s sv. kerstam prestopila.

Turško. V Kolkazasy na Carjigraškim je do 200 razkolniških armenskih družin h katolški veri prestopilo. Ravno tako se godi tudi po družih vaséh Burzanske škofije.

„Presse“ naznanuje, kako „Wiener Kirchenzeitung“ toži čez nekaki kazališni predstavek, v kterim je Zveličar in delo odrešenja med nar ostudniši malikovavske bogove in boginje méšan. „Cela prednaša dela vtis oskrunjenja naršvetejšiga,“ pravi Wiener Kirchenzeitung. — Dunaj, Dunaj!

Paris, 29. svečana. Šolske postave so za prihodnjič ob kratkim te: 1) Neduhovni ne smejo nobene šole napraviti brez privoljenja vladije. Ona dovoljenje lahko nazaj vzame, kadar hoče. 2) Škofje smejo duhovnam pervoliti, male in velike šole napraviti. (Po tem takim je cerkev svoboda v učitvi zadobila).

Angleško. V letu 1850 je 24, v letu 1851 pa 33 anglikanskih duhovnov h katolški veri prestopilo.

Za Tratarsko pogorelo cerkev.

Od poprej . . .	33 gold. 15 kr.
G. P. Kristofić, mestni kaplan v Kočevji	1 „ — „
Boga v njegovim svetišu častimo . . .	1 „ — „

Skupej . . . 35 gold. 15 kr.